

[Rager.]

erkendt at være umulig, og alle vidste det: De økonomiske Midler, der stod til Raadighed efter disse Love, slog ikke paa langt nær til til at holde de Rammer, Loven gav, i Orden. De to Partier, der sammen havde vedtaget Lovene, var jo netop blevet Uvenner af den Grund, det saakaldte borgerlige Samarbejde fandt netop sit Waterloo, da de syslede med den Uærlighed, som prægede Kompromisset fra 1922.

Regeringen af 1929 maatte altsaa gaa i Gang med at administrere Loven saaledes, at de økonomiske Rammer blev de normgivende og blev overholdt, for det var det, Rigsdagen havde givet til Kende, den ønskede, da den havde Lejlighed til at udtale sig. Men samtidig foreslog Regeringen en ny Løsning af hele Spørgsmaalet ved det Lovforslag om Vagtværnet, som blev stillet i Efteraaret 1929. Det Lovforslag, der almindeligt er kaldt Nedrustningsforslaget, bød paa noget mindre baade for Hær og Flaade end det, som Det radikale Venstre havde stillet Forslag om i Forsvarskommissionen af 1922. Dette Forslag kunde ikke gennemføres i Landstinget, det blev sendt derop nogle Gange, og da det igen mødte op i Landstinget i 1932, var man inden for Venstre blevet klar over, at denne Ordning af 1922, som ingen mere end Venstre havde Ansvar for, var brudt endeligt sammen. Regeringen havde, maatte man erkende, administreret den loyalt efter de økonomiske Midler, som var stillet til Raadighed, men ikke mindst inden for Flaaden var det umuligt at faa Midlerne til at slaa til, Materiellet forfaldt mere og mere, og man maatte forudse den Dag, da vi ikke raadede blot over saa meget Materiel, som Nedrustningsforslaget havde anset for nødvendigt for at løse de Opgaver, der i en given Situation kunde komme til at paahvile os.

Paa Baggrund af denne sin onde Samvittighed tog da Venstre Initiativet til at foreslaa en Ændring af de dengang bestaaende Forsvarslove, og Resultatet blev Ordningen af 1932. Da Venstre udarbejdede disse Lovforslag, var den fornødne Sagskundskab efter alt, hvad der er oplyst, stillet til Raadighed for Forslagsstillerne fra Forsvarsministeriets Side. Man mødte saa med et noget reduceret Budget, og mit Parti accepterede Forslaget, men jeg vil gerne have Lov til til Ihukommelse at oplæse nogle Udsnit af den Tale, som vort Partis Ordfører holdt, da han motiverede, ud fra hvilke Grunde vi for vort Vedkommende kunde gaa med til at stemme for

Ordningen i 1932 og derved tage et vist Medansvar for dennes Gennemførelse.

Det daværende ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen udtalte — det findes i Folketingstidenden for 1931—32, Sp. 4410 og 4411, og jeg gaar ud fra, at jeg har Formandens Tilladelse til et Par korte Citater—

„Det er min Opfattelse, efter en Vurdering af de Forslag, som foreligger, at de ikke afviger i en saadan Grad fra Ordningen af 1922, hverken i det principielle Grundlag eller i Opbygningen, at der af Hensyn dertil kan være mindste Anledning til ikke at tage denne Besparelse, idet vi maa se hele Problemet som en Besparelsesforanstaltning og intet andet.“

Og lidt senere:

„Men vi kan altsaa faa en Besparelse paa denne Maade, og da Ordningen, som den foreslaas her, og Ordningen af 1922 efter vor Opfattelse maa siges at være i Virkeligheden Hip som Hap, hvorfor skulde vi saa ikke tage denne Ordning, der bringer os en betydelig Besparelse?“

Og til Slut, som Slutningsbemærkning:

„Vi betragter dette Forslag som en ren Spareforanstaltning og intet som helst andet, og derfor kan jeg tilsige vor Medvirkning til Fremme af det.“

Dermed er tilstrækkelig tydeligt sagt, ud fra hvilke Forudsætninger vi dengang gik med til dette Forslag, idet vi naturligvis havde ventet og troet, at den Sagskundskab og de Politikere, der havde udarbejdet Forslaget i 1932, havde udarbejdet et Forslag, hvor de økonomiske Rammer og de Rammer, som skulde udfyldes materielt og personelt, virkelig passede sammen.

Dette viste sig jo desværre langt fra at slaa til. Det viste sig bedst, da vi for nogle Aar siden havde nedsat en Flaadekommission med Medlemmer herfra, det viste sig allerbedst, da vi talte om Budgettet for Kystdefensionen, som jo var overgaaet fra Hæren til Marinen, netop fordi Marinen mente at kunne administrere den saa væsentlig meget billigere end Hæren, men det blev kun paa Papiret. Der var nemlig heller ikke, dengang da denne Ordning var vedtaget, Overensstemmelse mellem de da til Raadighed stillede økonomiske Midler og det, der ventedes præsteret for dem.

Det er nu kun naturligt, at Regeringen, efter at have faaet den fulde politiske Magt her i Landet, ikke længere ønsker at fortsætte i tidligere Tidens Spor og arbejde med en uærlig Ordning. Det er naturligt, at Regeringen, naar den har det fulde Ansvar, ønsker tilvejebragt nye Love, efter hvilke